

Elmazova a ostatní v. Severní Makedonie (stížnost č. 11811/20 a 13550/20)

Datum rozhodnutí: 13. 12. 2022

Závěr: Přesto, že na straně členského státu se nejednalo o diskriminační záměr, postrádá segregace dětí objektivní ospravedlnění.

Obsah: Stěžovatelé, 87 Makedonců romského původu, jsou žáky dvou státních základních škol v Bizole a ve Shtipu a rodiči těchto žáků. Stížnost se týká tvrzení o segregaci makedonských a romských žáků, umístěných převážně do různých škol ve stejné spádové oblasti v Bizole a údajně rozmístěných do různých tříd ve městě Shtip. Stěžovatelé uvádějí, že jim byl odmítnut přístup ke školám v sousedství podle jejich volby a v některých případech byli proti své vůli přemístěni, což vedlo ke vzniku romské školy s 80 % romských žáků a vedle ní čistě neromských škol. Vnitrostátní soudy jejich žaloby zamítly s tím, že etnické složení školních tříd ještě neznamená automaticky diskriminaci. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě.

Poznámka: Soud uvedl, že ačkoliv nemuselo jít ze strany státu o diskriminační úmysl, faktickou situaci, kdy romské děti byly odděleny do jiných škol a tříd než děti makedonské, nebylo možno objektivně odůvodnit a jednalo se tak o segregaci ve vzdělávání. Přes neexistenci diskriminačního úmyslu státu postrádá segregace dětí objektivní ospravedlnění.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 13. 11. 2007, *D. H. a ostatní v. Česká republika*, č. 57325/00, ECHR 2007 IV, rozsudek ze dne 30. 5. 2013, *Lavida a ostatní v. Řecko*, č. 7973/10, rozsudek Velkého senátu ze dne 16. 3. 2010, *Oršuš a ostatní v. Chorvatsko*, č. 15766/03, ECHR 2010.

Relevantní ustanovení: Čl. 14 (zákaz diskriminace) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách ve spojení s čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě (právo na vzdělání).

Bakoyanni v. Řecko (stížnost č. 31012/19)

Datum rozhodnutí: 20. prosince 2022

Závěr: Právo na přístup k soudu může být omezeno také opatřením typu parlamentní imunity, musí být ale přiměřené a mít legitimní cíl.

Obsah: Stížnost se týká trestního oznámení pro pomluvu, které podala stěžovatelka proti tehdejšímu ministru obrany, P. K. Stěžovatelka je poslankyní parlamentu. V roce 2018 stěžovatelka přijala pozvánku na inauguraci tureckého prezidenta a v tentýž den tehdejší ministr obrany publikoval ostře kritický tweet proti stěžovatelce. Protože P. K. byl také poslancem, byla věc předložena s návrhem na jeho zbavení imunity Výboru pro parlamentní etiku. P. K. však poukázal na zvláštní ochranu, které požívá podle čl. 86 Ústavy a parlamentních předpisů. Výbor ve svém rozhodnutí poté uvedl, že trestní řízení proti P. K. může s ohledem na jeho postavení v dané době zahájit jen parlament. Ten tak ovšem neučinil. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Poznámka: Soud uvedl, že odmítnutí zbatvit P. K. imunity přímo ovlivnilo právo stěžovatelky na přístup k soudu a tím i její schopnost bránit své dobré jméno. Soud poukázal na to, že v takovém případě je klíčové zveřejnění konečného rozsudku, které je ve věcech soukromých osob možné jen v trestních věcech. Dále připomněl, že postup stěžovatelky proti P. K. se týkal údajně nactiutrhácného tweetu, tedy záležitosti, která neměla žádnou spojitost s funkcí ministra nebo poslance.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 17. 12. 2022, *A. v. Spojené království*, č. 35373/97, ECHR 2022 X, rozsudek ze dne 16. 9. 2010, *Anagnostou-Dedouli v. Řecko*, č. 24779/08, rozsudek ze dne 30. 1. 2003, *Cordova v. Itálie*, (č. 1), č. 40877/98, ECHR 2003-I, rozsudek ze dne 30. 1. 2003, *Cordova v. Itálie* (č. 2), č. 45649/99, ECHR 2003 I (výňatky), rozsudek ze dne 21. 9. 1994, *Fayed v. Spojené království*, č. 17101/90, Series A 294 B, rozsudek ze dne 21. 2. 1975, *Golder v. Spojené království*, Series A 18.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Moraru a Marin v. Rumunsko (stížnost č. 53282/18 a 31428/20)

Datum rozhodnutí: 20. prosince 2022

Závěr: *Okolnost, že ženy neměly možnost učinit vlastní rozhodnutí ohledně toho, zda chtějí dále pokračovat v ekonomické činnosti až do dosažení stejného zákonného věku pro odchod do důchodu, který platí pro muže, představovala diskriminaci na základě pohlaví.*

Obsah: Stěžovatelky jsou penzionované státní úřednice. Jejich služební vztah byl jednostranně ukončen zaměstnavatelem s odůvodněním, že obě dosáhly zákonem stanoveného věku odchodu do důchodu pro ženy, který je stanoven odlišně pro ženy a muže. Obě v řízeních před vnitrostátními soudy namítaly, že tato vnitrostátní zákonná úprava je diskriminační. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 1 Protokolu č. 12 Úmluvy.

Poznámka: Soud věc posoudil podle čl. 1 Protokolu č. 12 k Úmluvě a konstatoval, že podle jeho konstantní judikatury rozdíl ve věku odchodu do důchodu mezi pohlavími představují rozdílné zacházení, což platilo již v době, kdy byla stížnost podána. Rovněž poznamenal, že vnitrostátní soudy se při řešení projednávané věci opomněly zabývat relevantními otázkami z pohledu práva EU nebo konstantní judikatury Soudního dvora EU.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království*, č. 9214/80 9473/81 9474/81, Series A 94, rozsudek ze dne 17. 2. 2011, *Andrle v. Česká republika*, č. 6268/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 3. 2012, *Konstantin Markin v. Rusko*, č. 30078/06, ECHR 2012, rozsudek Velkého senátu ze dne 9. 6. 2022, *Savickis a ostatní v. Lotyšsko*, č. 49270/11, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 12. 2009, *Sejdić a Finci v. Bosna a Hercegovina*, č. 27996/06 a 34836/06, ECHR 2009, rozsudek Velkého senátu ze dne 12. 4. 2006, *Stec a ostatní v. Spojené království*, č. 65731/01 a č. 65900/01, ECHR 2006-VI.

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 12 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (zákaz diskriminace).

Zemmour v. Francie (stížnost č. 63539/19)

Datum rozhodnutí: 20. prosince 2022

Závěr: *Výroky stěžovatele se neomezovaly na kritiku islámu, ale byly použity v kontextu s islámským terorismem s diskriminačním úmyslem odmítnout a vyloučit muslimskou komunitu.*

Obsah: Stížnost se týká odsouzení stěžovatele pro podněcování k diskriminaci a náboženské nesnášenlivosti proti francouzské muslimské komunitě pro jeho výroky v televizní show v roce 2016. Stěžovatel zahájil v roce 2021 vlastní politickou kariéru, ale již předtím vydal několik knih o politice. Je známý politický novinář, který byl pozván jako host do televizního diskusního pořadu v hlavním vysílacím čase a rozvíjel zde úvahy o tom, že muslimové „kolonizují“ Francii. Za výroky v tomto pořadu byl následně odsouzen, když vnitrostátní soudy posoudily jeho výroky jako výzvy ke společenskému vyloučení a odmítnutí muslimů. Stěžovatel má za to, že jeho odsouzením bylo porušeno jeho právo na svobodu projevu. Soud jednomyslně rozhodl, že nebyl porušen čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud zamítl námitku vlády, že šlo o zneužití práva podle článku 17 Úmluvy, ale využil jej jako pomocného článku při výkladu čl. 10 pro účely vyhodnocení nezbytnosti zásahu, proti němuž stížnost směřovala. Soud uvedl, že stěžovatel vykreslil muslimy jako „kolonizátory“, „dobyvatele bojující za „islamizaci“ Francie a požadoval, aby jim bylo dáno na výběr mezi islámem a Francií. Vnitrostátní soudy tak dovodily, že tyto výroky byly zaměřeny proti muslimům jako celku, tedy proti celé jedné skupině lidí, která byla diskriminována na základě svého náboženského přesvědčení. Tím, že stěžovatel vykreslil muslimy jako hrozbu pro národní bezpečnost a hodnoty republiky, a prosazováním názoru, že podporují násilí k prosazování své víry, stěžovatel rozvíjel generalizované odmítnutí muslimů – nešlo tedy o pouhou kritiku islámu nebo vzestupu islámského fundamentalismu v chudých městských čtvrtích. Podle názoru soudu byl stěžovatel důvodně odsouzen k pokutě, jejíž výše nebyla nepřiměřená.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 4. 2013, *Animal Defenders International v. Spojené království*, č. 48876/08, ECHR 2013 (výňatky) rozsudek Velkého senátu ze dne 16. 6. 2015, *Delfi AS v. Estonsko*, č. 64569/09, ECHR 2015, rozsudek ze dne 25. 10. 2018, *E.S. v. Rakousko*, č. 38450/12, rozsudek ze dne 7. 12. 1976, *Handyside v. Spojené království*, č. 5493/72, Series A 24, rozsudek ze dne 30. 3. 2004, *Radio France a ostatní v. Francie*, č. 53984/00, ECHR 2004-II.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Pařízek v. Česká republika (stížnost č. 76286/14)

Datum rozhodnutí: 12. ledna 2023

Závěr: *Stěžovatel byl po řadu let poživitelem zvýhodnění vyplývajícího z regulace nájemného.*

Obsah: Stížnost se týká zvýšení nájemného z bytu, které byl stěžovatel nucen po soudním sporu nakonec zaplatit v důsledku zrušení regulace nájemného. Stěžovatel dále namítal, že vnitrostátní soudy rozhodly o jeho povinnosti doplatit pronajímateli nájemné retroaktivně v rozporu s jeho právem na spravedlivý proces. Soud vyslovil, že nebyl porušen čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě ani čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Poznámka: Soud neshledal důvody, proč by se měl odchýlit od závěru Ústavního soudu, že zásah do práv jednotlivce v důsledku zrušení regulace nájemného sleduje legitimní cíl – ukončení diskriminace určitých skupin vlastníků nemovitostí a zajištění pokojného užívání jejich majetku v souladu s obsahem čl. 1 Protokolu č. 1. Soud rovněž neshledal nepřiměřenost zásahu do práv stěžovatele.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. 9. 2009, *Amato Gauci v. Malta*, č. 47045/06, rozsudek ze dne 28. 1. 2014, *Bittó a ostatní v. Slovensko*, č. 30255/09, rozsudek ze dne 26. 9. 2006, *Ghigo v. Malta*, č. 31122/05, rozsudek Velkého senátu ze dne 19. 6. 2006, *Hutten-Czapska v. Polsko*, č. 35014/97, ECHR 2006-VIII.

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana vlastnictví).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Fedotova a ostatní v. Rusko (stížnost č. 40792/10, 30538/14 a 43439/10)

Datum rozhodnutí: 17. ledna 2023

Závěr: *Členský stát překročil míru uvážení, která mu přísluší a nesplnil svou pozitivní povinnost zajistit právo stěžovatelů na respektování jejich rodinného a soukromého života.*

Obsah: Stížnost se týká odmítnutí ruských vnitrostátních orgánů zajistit právní uznání a ochranu pro stejnopohlavní partnerství stěžovatelů. Šest stěžovatelů tvoří tři stejnopohlavní páry. Stěžovatelé se k různému datu obrátili na příslušné místní matriční úřady v Rusku se žádostí o uzavření sňatku. Matriční úřady zamítly jejich žádosti s odkazem na článek ruského rodinného zákoníku, který definuje sňatek jako „dobrovolný manželský svazek muže

a ženy“. Stěžovatelé neúspěšně napadli rozhodnutí matričních úřadů před vnitrostátními soudy. Soud rozhodl čtrnácti hlasy ku třem, že byl porušen čl. 8 Úmluvy. Soudce Pavli, k němuž se připojila soudkyně Motoc, připojili k rozsudku částečně nesouhlasné stanovisko. Soudci Wojtyczek a Lobov a soudkyně Poláčková připojili každý samostatné nesouhlasné stanovisko.

Poznámka: Judikatura soudu ukazuje, že čl. 8 Úmluvy je již vykládán v tom smyslu, že se vyžaduje, aby smluvní strana Úmluvy zajistila právní uznání a ochranu pro stejnopohlavní páry pomocí „zvláštního právního rámce“. Lze sledovat jasný trend, kdy signatářské státy Úmluvy směřují k právnímu uznání a ochraně stejnopohlavních párů a tento trend je potvrzován vzájemně se přibližujícími postoji řady mezinárodních institucí. Několik orgánů Rady Evropy zdůraznilo potřebu zajistit právní uznání a ochranu stejnopohlavních párů v členských státech Úmluvy. Soud konstatoval, že v době, kdy stěžovatelé žádali o právní uznání svých partnerských vztahů, ruské právo jim to neumožňovalo a následně se na tom nic nezměnilo. Soud konstatoval, že nebyl ze strany členského státu informován o jakémkoliv záměru změn ve vnitrostátním právu, které by stejnopohlavním párům zajistily vnitrostátní uznání a právní režim ochrany. Soud také již odmítl argument ruské vlády o tom, že většina Rusů neschvaluje homosexualitu, a to v souvislosti se stížnostmi ohledně svobody projevu, svobody shromažďování a sdružování členů sexuálních menšin. Soud opakovaně rozhodl, že ačkoliv se zájmy jednotlivců musí za určitých okolností podřídit skupinovému zájmu, demokracie neznamená, že vždy mají přednost názory většiny. Je třeba dosáhnout rovnováhy, která zajistí spravedlivé zacházení s lidmi z menšin a zabráni zneužití dominantního postavení většiny. Soud naproti tomu soustavně odmítá podpořit politiku a rozhodnutí, která zahrnují předsudky na straně heterosexuální většiny proti homosexuální menšině.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 6. 4. 2017, *A.P., Garçon a Nicot v. Francie*, č. 79885/12, 52471/13, 52596/13, rozsudek Velkého senátu ze dne 10. 12. 2021, *Abdi Ibrahim v. Norsko*, č. 15379/16, rozsudek Velkého senátu ze dne 15. 3. 2012, *Aksu v. Turecko*, č. 4149/04 a 41029/04, ECHR 2012, rozsudek Velkého senátu ze dne 5. 9. 2017, *Bărbulescu v. Rumunsko*, č. 61496/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 7. 7. 2011, *Bayatyan v. Arménie*, č. 23459/03, ECHR 2011, rozsudek ze dne 14. 1. 2020, *Beizaras a Levickas v. Litva*, č. 41288/15, rozsudek ze dne 25. 5. 2021, *Big Brother Watch a ostatní v. Spojené království*, č. 58170/13, 62322/14 a 24960/15.

Relevantní ustanovení: Čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na respektování soukromého a rodinného života).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Macaté v. Litva (stížnost č. 61435/19)

Datum rozhodnutí: 23. ledna 2023

Závěr: Omezení přístupu dětí k informacím v pohádkové knize o partnerských vztazích osob stejného pohlaví nesleduje žádný cíl, který by mohl soud akceptovat jako legitimní.

Obsah: Stížnost se týká dětské pohádkové knížky obsahující povídky o sňatcích osob stejného pohlaví. Stěžovatelka byla dětskou autorkou s otevřeně lesbickou orientací. V roce 2020 zemřela, ale v procesu stížnosti pokračovala její matka. V roce 2013 Litevská univerzita vzdělávacích věd publikovala jednu z pohádkových knížek, jejíž autorkou byla stěžovatelka a která byla určena pro devíti nebo desetileté děti. Knižka přizpůsobovala tradiční pohádky a zahrnovala postavy pocházející z rozdílných etnických skupin nebo mentálně postižené a otvírala různé otázky jako je stigmatizace, šikana, rozvedené rodiny a emigrace. Příběhy dvou ze šesti pohádek se týkaly partnerských vztahů a sňatků osob stejného pohlaví. Krátce po vydání knihy byla její distribuce pozastavena. O rok později byla sice obnovena, ale stalo se to až poté, kdy byla kniha opatřena varováním, že je způsobilá poškodit vývoj dětí do 14 let věku. Stěžovatelka zahájila soudní řízení proti univerzitě a uváděla, že popisování vztahů mezi páry stejného pohlaví nemůže být považováno za ohrožující děti jakéhokoliv věku. Vnitrostátní soudy ale potvrdily správnost opatření proti její knížce a její žalobu zamítly. Konkrétně uvedly, že určité pasáže knihy jsou nadměrně sexuálně explicitní a způsob, jímž byl nový rodinný model v knížce představen, vzbuzuje otázku, zda stěžovatelka neměla v úmyslu diskriminovat osoby, které vyznávají jiné hodnoty než ona sama. Jedná se o první případ, kdy ESLP posuzuje omezení uplatněná na literaturu o partnerských vztazích mezi osobami stejného pohlaví určenou přímo dětem. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud zjistil, že opatření uplatněná proti knize stěžovatelky byla zaměřena na omezení přístupu dětí k informacím popisujícím vztahy stejnopohlavních párů jako vztahy zásadně rovnocenné heterosexuálním vztahům. Zejména soud neporozuměl tomu, jak podle vnitrostátních soudů a vlády určité pasáže – princezna a ševcova dcera spící v objetí po své svatbě – měly být sexuálně explicitní. Soud neshledal přesvědčivý ani argument vlády, že kniha prosazovala rodiny stejnopohlavních párů na úkor ostatních. Naopak shledal, že pohádky podporovaly respekt a přijetí všech členů společnosti v zásadních aspektech jejich životů, zejména pokud jde o oddanost ve vztahu. V důsledku soud

dospěl k závěru, že omezení přístupu dětí k takovým informacím nesleduje žádný cíl, který by mohl soud akceptovat jako legitimní.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 20. 6. 2017, *Bayev a ostatní v. Rusko*, č. 67667/09, 44092/12, 56717/12, rozsudek Velkého senátu ze dne 29. 3. 2016, *Bédat v. Švýcarsko*, č. 56925/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 1. 2008, *E.B. v. Francie*, č. 43546/02, rozsudek ze dne 16. 2. 2021, *Gawlik v. Lichtenštejnsko*, č. 23922/19, rozsudek ze dne 23. 10. 2008, *Godlevskiy v. Rusko*, č. 14888/03, rozsudek ze dne 7. 12. 1976, *Handyside v. Spojené království*, č. 5493/72, Series A 24.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Janáček v. Česká republika (stížnost č. 9634/17)

Datum rozhodnutí: 2. února 2023

Závěr: Vnitrostátní soudy musí ponechat úva-
ze účastníka řízení, aby sám posoudil, zda se bude
vyjadřovat k některému z podkladů pro rozhodnutí,
která má vnitrostátní soud v jeho řízení k dispo-
zici.

Obsah: Stížnost se týká soudního řízení stěžovatele týkajícího se rozdělení majetku manželů po rozvodu. Věc byla projednána před okresním soudem a proti jeho rozsudku se stěžovatel odvolal. Poté, kdy s odvoláním neuspěl, stěžovatel podal ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, která byla rovněž neúspěšná a následně byl na majetek stěžovatele veden výkon rozhodnutí v souladu s pravomocnými rozsudky obecných soudů. Stěžovatel uvádí, že v průběhu řízení o své ústavní stížnosti neobdržel písemná vyjádření obecných soudů a nemohl se k nim proto vyjádřit ve vlastním podání Ústavnímu soudu. Soud rozhodl, že byl porušen čl. 6 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že pouze za předpokladu, že by byly obecné soudy ve svém vyjádření pouze odkázaly na svá předchozí rozhodnutí v dané věci, a Ústavní soud by na nich nezaložil své rozhodnutí, nemusely by být stěžovateli předkládány k vyjádření, protože by to neporušovalo zásady spravedlivého procesu. Ve věci stěžovatele ale šla vyjádření obecných soudů nad rámec odůvodnění ústavní stížností napadených rozhodnutí, které tyto soudy vydaly. Ústavní soud nadto z těchto jejich vyjádření ve svých závěrech skutečně vycházel. Byl tak zjevně dán zájem stěžovatele na tom, aby na ně mohl před vydáním rozhodnutí Ústavního soudu reagovat.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 24. 2. 2011, *BENet Praha, spol. s.r.o. v. Česká republika*, č. 33908/04, 7937/05, 25249/05, 29402/05,

33571/06, rozsudek ze dne 3. 2. 2011, *Hubka v. Česká republika*, č. 500/06, rozsudek ze dne 31. 10. 2013, *Janyr v. Česká republika*, č. 42937/08, rozsudek ze dne 10. 2. 2011, *Kysilková a Kysilka v. Česká republika*, č. 17273/03, rozsudek ze dne 26. 10. 2006, *Mareš v. Česká republika*, č. 1414/03, rozsudek ze dne 21. 6. 2005, *Milatová a ostatní v. Česká republika*, č. 61811/00, ECHR 2005-V, rozsudek ze dne 3. 2. 2011, *Pašovič v. Česká republika*, č. 39278/04.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Halet v. Lucembursko (stížnost č. 21884/18)

Datum rozhodnutí: 14. února 2023

Závěr: *S ohledem na kolidující zájmy a povahu, závažnost a odstrašující účinek trestního odsouzení stěžovatele nebyl zásah do práva na svobodu projevu stěžovatele, zejména do jeho práva sdílet informace, nezbytný v demokratické společnosti.*

Obsah: Stížnost se týká vyzrazení důvěrných dokumentů chráněných profesním tajemstvím. Dokumenty sestávaly ze 14 daňových příznání nadnárodních společností a dvou průvodních dopisů, k nimž stěžovatel získal přístup na svém pracovišti jako zaměstnanec PricewaterhouseCoopers (PwC). V letech 2012 a 2014 se v tisku objevilo několik stovek daňových příznání a předběžných daňových dohod, které se týkají aplikace daňových předpisů na budoucí obchodní transakce, a které byly velmi výhodné pro nadnárodní společnosti. Tyto dokumenty byly připraveny PwC. Interní vyšetřování ukázalo, že auditor, A. D. těsně před svou rezignací okopíroval 45 000 stránek důvěrných dokumentů a v roce 2011 je předal novináři E. P. Druhé interní vyšetřování v PwC pak ukázalo, že v květnu 2012, poté kdy média zveřejnila informace z dokumentů, které okopíroval A. D., kontaktoval stěžovatel novináře E. P. a nabídl a předal mu další dokumenty. Část z nich byla

E. P. využita v televizním programu a následně byly některé z nich umístěny online na internet. Na základě trestního oznámení PwC a v závěru trestního řízení, které bylo proti němu vedeno, bylo stěžovateli uloženo uhradit trestní pokutu 1000 EUR a zaplatit symbolickou částku 1 EUR jako kompenzaci za nemajetkovou újmu, kterou utrpěl jeho zaměstnavatel. Soud většinou dvanácti hlasů k pěti rozhodl, že byl porušen čl. 10 Úmluvy. Společné nesouhlasné stanovisko připojili soudce Ravarani, soudkyně Mourou-Vikstrom, soudci Chanturia a Sabato a samostatné nesouhlasné stanovisko soudce Kjolbro.

Poznámka: Soud konstatoval, že informace, kterou stěžovatel vyzradil, byla nesporně předmětem veřejného zájmu. Na druhou stranu nebylo možné přehlédnout, že k vyzrazení došlo v důsledku krádeže důvěrných informací a porušení povinnosti profesní mlčenlivosti, jíž byl stěžovatel vázán. Soud ovšem konstatoval relativní váhu vyzrazené informace, její povahu a rozsah rizika spojeného s jejím vyzrazením. Dospěl k závěru, že veřejný zájem na vyzrazení informace vyvážil negativní důsledky postupu stěžovatele, a to s ohledem na význam veřejné diskuse o daňové praxi nadnárodních společností jak na vnitrostátní, tak na evropské úrovni.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 29. 3. 2016, *Bédat v. Švýcarsko*, č. 56925/08, rozsudek ze dne 8. 1. 2013, *Bucur a Toma v. Rumunsko*, č. 40238/02, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, *Colaço Mestre a SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. v. Portugalsko*, č. 11182/03 a 11319/03, rozsudek Velkého senátu ze dne 10. 11. 2015, *Couderc a Hachette Filipacchi Associés v. Francie*, č. 40454/07, ECHR 2015 (výňatky), rozsudek Velkého senátu ze dne 17. 12. 2004, *Cumpănă a Mazăre v. Rumunsko*, č. 33348/96, ECHR 2004 XI, rozsudek ze dne 25. 4. 2006, *Dammann v. Švýcarsko*, č. 77551/01, rozsudek ze dne 17. 4. 2018, *Ergündoğan v. Turecko*, č. 48979/10.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Zpracovala: Pavla Boučková